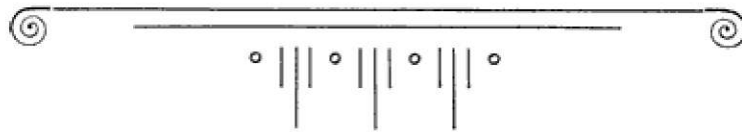

LJUBLJANSKI ZVON

P i r.

Pir . . . Kako je veselo nocoj!
Oglaša se petje in smeh,
in harmonike včasí zapojejo,
vrté pari po gladkih se tleh.

A mlada, cvetoča nevestica
je žalostna danes zeló,
pobledela so njena ličeca
in motno je njeno oko.

Zaman se trudi njen ženin mlad,
da bi zvabil na lice ji smeh . . .
In kadar vse v plesu zasúče se,
zablesti njej solza v očeh.

Aj, nevesta, nevestica mlada ti,
kaj bled ti tako je obraz? . . .
Povedel je ženin jo v sobico
pa med goste se vrnil za čas.

A ona je stopila v svetlo noč
in ona in njena bolest . . .
Nje bolna se duša je dvigala
tja v višave do svetlih zvezd . . .

A na polju, na polju zelenem tam
ležal v krvi je fantič mlad . . .
Njemu bilo srcé je prestreljeno —
on je imel nevestico rad.

V. S. Fedorov.

